ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Elišky Cihlářové a soudců JUDr. Tomáše Foltase a JUDr. Jaroslava Hubáčka v právní věci žalobce: **H. Ch.**, zastoupený Mgr. Markem Čechovským, advokátem se sídlem Opletalova 25, Praha 1, proti žalovanému: **Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie,** se sídlem, Olšanská 2, Praha 3, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2015, č. j. 2 A 64/2014 - 29,

takto:

I. Kasační stížnost **se zamítá.**

II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

Rozsudkem Městského soudu v Praze ze dne 18. 2. 2015, č. j. 2 A 64/2014 - 29, byla zamítnuta žaloba, kterou se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení rozhodnutí Policie České republiky, Ředitelství služby cizinecké policie (dále jen „ředitelství policie“) ze dne 2. 12. 2014, č. j. CPR-15837-3/ČJ-2014-930310-V238, jímž bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Krajského ředitelství policie hl. m. Prahy, odbor cizinecké policie (dále jen „správní orgán I. stupně“) ze dne 28. 8. 2014, č. j. KRPA-206157-95/ČJ-2013-000022, kterým bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění z důvodů podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 ve spojení s ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona č. 326/1999 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o pobytu cizinců“), a zároveň mu byla stanovena doba, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie, v délce dvou let.

Městský soud v odůvodnění rozsudku uvedl, že žalobní námitka o nedostatečně zjištěném skutkovém stavu ve správním řízení není důvodná. Bylo totiž prokázáno, že stěžovatel opakovaně porušoval právní předpisy tím, že mařil výkon rozsudku Obvodního

soudu pro Prahu 5 ze dne 3. 9. 1998, sp. zn. 3 T 131/1997, jímž mu byl mimo jiné uložen trest vyhoštění z území České republiky na dobu 5 let, že pobýval od 4. 9. 1998 do 3. 9. 2003 na území České republiky neoprávněně a od 31. 8. 2005 do 11. 4. 2011 bez víza, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn, přičemž v tomto období se při pobytových kontrolách prokazoval padělaným cestovním dokladem se změněnou identitou. Tyto skutečnosti vyplývají z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 2. 9. 2011, sp. zn. 30 T 121/2011, jímž mu byl za toto jednání uložen trest odnětí svobody. I když byl stěžovateli tento trest prominut na základě amnestie prezidenta republiky ze dne 1. 1. 2013 a odsouzení bylo zahlazeno, faktem zůstává, že se stěžovatel dopustil protiprávního jednání. Městský soud také vyhodnotil jako neopodstatněnou žalobní námitku zmatečnosti správního rozhodnutí a žalobní námitku, že správní orgán I. stupně rozhodl bez bližší specifikace zákonného ustanovení. Podle městského soudu je z napadeného rozhodnutí i z rozhodnutí správního orgánu I. stupně patrné, kterým jednáním stěžovatel naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, a kterým ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Městský soud neshledal ani nepřiměřenost rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele. Správní orgány se podrobně zabývaly přiměřeností dopadu tohoto rozhodnutí do stěžovatelova soukromého a rodinného života v souladu s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Přestože stěžovatel žije v manželství s občankou Čínské lidové republiky, která má na území ČR povolen trvalý pobyt a ve vztahu se jim narodily dvě děti, k prohlubování vztahu docházelo v době vědomého nelegálního pobytu stěžovatele na území ČR, který lze datovat nejpozději od právní moci výše uvedeného rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 3. 9. 1998, sp. zn. 3 T 131/1997, jímž byl stěžovateli uložen i trest vyhoštění z území ČR. Podle městského soudu tak byl pobyt stěžovatele na území České republiky v převážné části nelegální. Stěžovatel si tedy budoval a zintenzivňoval své rodinné vztahy na území České republiky v době, kdy se na jejím území zdržoval již dlouhodobě a vědomě nelegálně, a musel tak počítat s tím, že z tohoto důvodu se jeho rodinné vazby budou s vysokou pravděpodobností v budoucnu realizovat mimo území České republiky. Městský soud dále poukázal na to, že stěžovatel neuvedl nic o tom, že by měl v České republice nějaké sociální či kulturní vazby. Navíc neovládá český jazyk, jehož znalost je jednou z podmínek integrace. Podle městského soudu rovněž ve stěžovatelově případě neexistuje nepřekonatelná překážka pro rodinný a soukromý život v zemi původu. Jeho manželka sice pobývá na území České republiky na základě povolení k dlouhodobému pobytu, ale rovněž nezná český jazyk a není zde nijak integrovaná.

Proti tomuto rozsudku podal stěžovatel v zákonné lhůtě kasační stížnost z důvodů uvedených v ust. § 103 odst. 1 písm. a), b) a d) s. ř. s. S poukazem na čl. 8 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále jen „Úmluva“), čl. 10 odst. 2 Listiny základních práv a svobod (dále jen „Listina“), čl. 8 a 9 Úmluvy o právech dítěte a ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců, namítal, že vydáním rozhodnutí o správním vyhoštění došlo k nepřiměřenému zásahu do jeho soukromého a rodinného života, resp. jeho rodiny. Podle stěžovatele v jeho případě převažuje intenzita sociálních a rodinných vazeb, které si na českém území vytvořil, nad intenzitou porušení právních předpisů, jichž se dopustil. V této souvislosti poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42. Dále stěžovatel vytýkal správním orgánům nedostatečně zjištěný skutkový stav věci a vady řízení. Podle jeho názoru nebyl ve správním řízení zjištěn skutkový stav v souladu s ust. § 3 a § 50 odst. 3 zákona č. 500/2004

Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), tedy v rozsahu dostatečném pro vydání zákonného rozhodnutí. Dále poukázal na nepřezkoumatelnost správních rozhodnutí z důvodu nedostatečného odůvodnění a skutečnosti, že správní orgán I. stupně a ředitelství policie postavily svá rozhodnutí na rozdílných úvahách. V neposlední řadě pak stěžovatel namítl nepřezkoumatelnost odůvodnění napadeného rozsudku. Městský soud podle něj vycházel z nedostatečně zjištěného skutkového stavu, nedostatečně vypořádal žalobní námitky a nezabýval se náležitě skutečným stavem věci. Také zcela opomenul jednoznačně prokázané skutečnosti a hodnotil je bez zvážení okolností celého případu. S ohledem na výše uvedené stěžovatel navrhl zrušení rozsudku městského soudu, popř. i zrušení rozhodnutí správních orgánů, a vrácení věci k dalšímu řízení.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek v souladu s ust. § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., vázán rozsahem a důvody, které uplatnil stěžovatel v podané kasační stížnosti, a přitom neshledal pochybení ve smyslu ust. § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

Podle obsahu správního spisu se dne 29. 5. 2013 dostavil stěžovatel se svým právním zástupcem ke správnímu orgánu I. stupně, kde uvedl, že v současné době se zdržuje na území České republiky bez platného povolení k pobytu a předložil výjezdní příkaz s platností do 28. 5. 2013. Správní orgán I. stupně zjistil, že stěžovatel nemá povolení k pobytu na území České republiky a téhož dne oznámil stěžovateli zahájení správního řízení o správním vyhoštění z důvodu podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Později byly důvody rozšířeny o ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 citovaného zákona. V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že stěžovatel pobývá na území České republiky od roku 1995 a že byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 3. 9. 1998, sp. zn. 3 T 131/1997, odsouzen pro přečin vydírání k trestu odnětí svobody v délce jednoho roku a k trestu vyhoštění na dobu 5 let od 4. 9. 1998 do 3. 9. 2003. Tento rozsudek stěžovatel nerespektoval a nadále se zdržoval na území České republiky bez oprávnění, a stejně tak minimálně v období od 31. 8. 2005 do 11. 4. 2011, jakož i dne 29. 5. 2013, kdy se dostavil ke správnímu orgánu I. stupně. Dne 2. 9. 2011 byl stěžovatel rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5, sp. zn. 30 T 121/2011, odsouzen pro přečin padělání a pozměňování veřejné listiny k trestu odnětí svobody v délce 20 měsíců. Tohoto přečinu se dopustil tím, že v době od 31. 8. 2005 do 12. 4. 2011 se při pobytových kontrolách vykazoval padělaným cestovním dokladem s pozměněnou identitou. Pod touto cizí identitou získal též řidičské oprávnění a uzavřel pojistnou smlouvu se Všeobecnou zdravotní pojišťovnou. Protože se na stěžovatele vztahovala amnestie na základě Rozhodnutí prezidenta republiky č. 1/2013 Sb. ze dne 1. 1. 2013, bylo mu odsouzení zahlazeno. Dne 5. 10. 2011 podal stěžovatel žádost o udělení mezinárodní ochrany, která byla zamítnuta rozhodnutím ministerstva vnitra, odboru azylové a migrační politiky ze dne 24. 7. 2012, č. j. OAM-285/ZAZA06-P03-2011. Zamítnuta byla rovněž stěžovatelova žaloba proti tomuto rozhodnutí, o které rozhodl městský soud rozsudkem ze dne 12. 12. 2012, č. j. 1 Az 13/2012 - 20. Kasační stížnost, kterou stěžovatel proti tomuto rozsudku podal, Nejvyšší správní soud odmítl usnesením ze dne 4. 4. 2013, č. j. 3 Azs 1/2013 - 18, pro nepřijatelnost. Rozhodnutím ze dne 8. 1. 2014, č. j. KRPA-206157-63/ČJ-2013-000022, správní orgán I. stupně rozhodl o vyhoštění stěžovatele, a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce dvou let. Proti tomuto rozhodnutí podal stěžovatel odvolání a ředitelství policie rozhodnutím ze

dne 27. 3. 2014, č. j. CPR-2038-D/ČJ-2014-930310-V238, napadené rozhodnutí zrušilo a věc vrátilo správnímu orgánu I. stupně k novému projednání. Správní orgán I. stupně vydal dne 28. 8. 2014 rozhodnutí č. j. KRPA-206157-95/ČJ-2013-000022, jímž opět rozhodl o vyhoštění stěžovatele a stanovil dobu, po kterou mu nelze umožnit vstup na území členských států Evropské unie v délce dvou let. V tomto rozhodnutí se v souladu s názorem vyjádřeným ve zrušujícím rozhodnutí ředitelství policie detailněji zabýval naplněním podmínek podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Dospěl k závěru, že stěžovatel naplnil ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců tím, že nerespektoval rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 3. 9. 1998, sp. zn. 3 T 131/97, když na území ČR pobýval od 4. 9. 1998 do 3. 9. 2003, čímž mařil výkon soudního rozhodnutí. Dále toto ustanovení naplnil tím, že opakovaně porušil právní předpis, když na území ČR pobýval bez víza v období od 31. 8. 2005 do 11. 4. 2011, ač k tomu nebyl oprávněn, a dne 29. 5. 2013 opět porušil právní předpis tím, že pobýval na území ČR bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. Ustanovení § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců porušil tím, že dne 29. 5. 2013 pobýval na území ČR bez víza. Dále správní orgán I. stupně posuzoval otázkou přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele ve smyslu ust. § 119a odst. 2 zákona ve spojení s ust. § 174a zákona o pobytu cizinců. Správní vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování platných zákonů na straně jedné a zájmem stěžovatele na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé. Při vydání rozhodnutí o správním vyhoštění je třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu či jiného rizika, které stěžovatel pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území ČR. Podle správního orgánu I. stupně v daném případě stěžovatelem vytvořené rodinné vazby nemohou převážit nad tak zásadním a dlouhodobým porušováním právních předpisů ČR, proto veřejný zájem na jeho vyhoštění převážil nad ochranou jeho soukromého života. Stěžovatel svým jednáním a chováním na území ČR jasně deklaroval svůj postoj k právnímu řádu ČR. K porušení právních předpisů pak správní orgán I. stupně odkázal na obsah správního spisu, podrobně rekapitulován výše. Stěžovatel nadto budoval své rodinné vazby na území ČR v době, kdy zde byl jeho pobyt nelegální a neměl tedy najisto postaveno, zda bude moci tento rodinný život na území ČR realizovat také v budoucnu. Správní orgán I. stupně se dále zabýval dalšími okolnostmi dané věci, mj. zdravotním stavem stěžovatele, jeho věkem a věkem jeho dětí, schopností se o sebe postarat, ekonomickými hledisky atp. Správní orgán I. stupně uvedl, že v rámci správního řízení bylo zjištěno, že stěžovatel na území ČR žije ve společné domácnosti se svojí manželkou narozenou v roce 1976, synem narozeným v roce 1997 a dcerou narozenou v roce 2004, všichni čínské státní příslušnosti. Správní orgán I. stupně tyto skutečnosti nijak nezpochybnil, doplnil však, že stěžovatel započal realizovat svůj rodinný život na území ČR přibližně v roce 1995, kdy za ním do ČR přijela jeho tehdejší partnerka, později manželka. Od roku 1998 do roku 2003 byl soudně vyhoštěn, avšak z území ČR nevycestoval a nadále se zde zdržoval neoprávněně ve společné domácnosti s nynější manželkou (vyjma období od 2. 9. 1997 do 3. 9. 1998, kdy byl na základě usnesení Obvodního soudu pro Prahu 5, vedeno pod sp. zn. Nt 316/97, ve výkonu vazby) a budoval si rodinný život i přesto, že neměl na jisto postaveno, zda bude moci i v budoucnu svůj rodinný život na území ČR realizovat. Ve svém nelegálním pobytu pokračoval i nadále až do doby, kdy byl odhalen policií při kontrole dne 12. 4. 2011. Vzhledem ke svému dlouhodobému nelegálnímu pobytu musel tedy počítat se situací, že s

ním bude zahájeno správní řízení o správním vyhoštění, a svůj rodinný život tak nebude moci realizovat na území ČR. Z výpovědi manželky bylo zjištěno, že se stěžovatel podílí na chodu domácnosti pouze domácími prácemi a celou rodinu finančně zabezpečuje ona. Z toho je zřejmé, že po finanční stránce v případě vyhoštění stěžovatele nebude rodina nikterak finančně postižena. V České republice se nijak neangažuje, pouze doprovází své děti na sportovní události apod. Správní orgán I. stupně poukázal i na existenci vazeb stěžovatele v Číně, takže jeho rodina může rodinný život realizovat rovněž v zemi původu, neboť doposud neztratila na svou vlast vazby, což vyplynulo mj. z toho, že nezletilá dcera stěžovatele pobývala bez rodičů v Číně. Při svých závěrech správní orgán I. stupně vycházel i ze závazného stanoviska ministerstva vnitra o možnosti vycestování ze dne 16. 9. 2013, podle nějž nebyly shledány žádné důvody znemožňující stěžovateli podle ust. § 179 zákona o pobytu cizinců vycestovat do vlasti. Proti tomuto rozhodnutí správního orgánu I. stupně podal stěžovatel odvolání, o němž ředitelství policie rozhodlo napadeným rozhodnutím. Ředitelství policie korigovalo odůvodnění rozhodnutí správního orgánu I. stupně ve vztahu k jednání, jímž stěžovatel tyto důvody naplnil. Dále převzalo a částečně rozvedlo závěry správního orgánu I. stupně o přiměřenosti zásahu do soukromého a rodinného života stěžovatele.

Nejvyšší správní soud se nejprve zabýval stížní námitkou týkající na nepřezkoumatelnosti rozsudku městského soudu. Při posuzování nepřezkoumatelnosti rozsudků správních soudů vychází z konstantní judikatury Ústavního soudu (např. nálezy Ústavního soudu ze dne 20. 6. 1996, sp. zn. III. ÚS 84/94, č. 34/1995 Sb. ÚS, ze dne 26. 6. 1997, sp. zn. III. ÚS 94/97, č. 85/1997 Sb. ÚS), podle níž jedním z principů, které představují součást práva na řádný a spravedlivý proces, jakož i pojem právního státu (čl. 36 odst. 1 Listiny, čl. 1 Ústavy), jež vylučuje libovůli při rozhodování, je i povinnost soudů své rozsudky řádně odůvodnit (ve správním soudnictví podle ust. § 54 odst. 2 s. ř. s.). To potvrzuje i navazující judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 11. 4. 2007, sp. zn. I. ÚS 741/06 (dostupný na http://nalus.usoud.cz), v němž Ústavní soud vyslovil, že „*odůvodnění rozhodnutí soudu jednajícího a rozhodujícího ve správním soudnictví, z něhož nelze zjistit, jakým způsobem postupoval při posuzování rozhodné skutečnosti, nevyhovuje zákonným požadavkům kladeným na obsah odůvodnění a v konečném důsledku takové rozhodnutí zasahuje do základních práv účastníka řízení, který má nárok na to, aby jeho věc byla spravedlivě posouzena*“. Nejvyšší správní soud také judikoval v rozsudku ze dne 29. 7. 2004, č. j. 4 As 5/2003 - 52, dostupném na www.nssoud.cz, že pokud „*z odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu není zřejmé, jakými úvahami se soud řídil při naplňování zásady volného hodnocení důkazů či utváření závěru o skutkovém stavu, z jakého důvodu nepovažoval za důvodnou právní argumentaci stěžovatele v žalobě a proč subsumoval popsaný skutkový stav pod zvolené právní normy, pak je třeba pokládat takové rozhodnutí za nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a tím i nesrozumitelnost ve smyslu § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.*“. Nepřezkoumatelností z důvodu nesrozumitelnosti se pak Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 4. 12. 2003, č. j. 2 Ads 58/2003 - 75, podle něhož lze „*za nepřezkoumatelné pro nesrozumitelnost obecně považovat takové rozhodnutí soudu, z jehož výroku nelze zjistit, jak vlastně soud ve věci rozhodl, tj. zda žalobu zamítl, odmítl nebo jí vyhověl, případně jehož výrok je vnitřně rozporný. Pod tento pojem spadají i případy, kdy nelze rozeznat, co je výrok a co odůvodnění, kdo jsou účastníci řízení a kdo byl rozhodnutím zavázán. Nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů je založena na nedostatku důvodů*

skutkových, nikoliv na dílčích nedostatcích odůvodnění soudního rozhodnutí. Musí se přitom jednat o vady skutkových zjištění, o něž soud opírá své rozhodovací důvody.“

Z odůvodnění napadeného rozsudku městského soudu je podle názoru Nejvyššího správního soudu zřejmé, z jakého skutkového stavu městský soud vyšel, jak vyhodnotil pro věc rozhodné skutkové okolnosti a jak je následně právně posoudil. Je z něj rovněž patrné, z jakých důvodů dospěl k závěru o neopodstatněnosti žalobních námitek. Odůvodnění závěrů městského soudu splňuje požadavky kladené na přezkoumatelnost soudního rozhodnutí. Povinnost řádným a přezkoumatelným způsobem odůvodnit rozhodnutí soudu „*nelze chápat tak, že musí být na každý argument strany podrobně reagováno. Není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná*“ (vedle citované judikatury viz např. i nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 12. 2008, sp. zn. I. ÚS 1534/08, ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, č. 26/2009 Sb. ÚS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30). Podstatu žalobní argumentace tvoří námitky poukazující na nemožnost vyhoštění stěžovatele z důvodu existence rodinných a osobních vazeb, resp. důsledků pro něj a jeho rodinu. Městský soud se v odůvodnění napadeného rozsudku touto otázkou zabýval a po náležitém posouzení se ztotožnil se závěry správních orgánů, které se danou problematikou rovněž zabývaly. Městský soud v rozsudku posuzoval a hodnotil situaci stěžovatele na základě skutkového stavu zjištěného ve správním řízení a vážil přiměřenost zásahu do soukromého a rodinného života, k němuž v důsledku vydání rozhodnutí o vyhoštění dochází. Své závěry opřel rovněž o judikaturu Nejvyššího správního soudu, přičemž závěry v ní obsažené odpovídajícím způsobem aplikoval na případ stěžovatele. Nejvyšší správní soud má tedy za to, že odůvodnění závěrů městského soudu splňuje požadavky kladené na přezkoumatelnost soudního rozhodnutí. I přes specifickou stylizaci odůvodnění nelze nosné závěry městského soudu hodnotit jako nesrozumitelné. Námitka nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku tedy není důvodná.

Dále stěžovatel v kasační stížnosti vytýkal správním orgánům nedostatečně zjištěný skutkový stav, protože nebyly zjištěny všechny rozhodné okolnosti ve smyslu ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu a další dílčí pochybení ve správním řízení, tedy vady ve smyslu ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

Podle ust. § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s. lze kasační stížnost podat z důvodu tvrzené vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit; za takovou vadu řízení se považuje i nepřezkoumatelnost rozhodnutí správního orgánu pro nesrozumitelnost.

Pokud stěžovatel namítal, že správní orgány nevycházely při svém rozhodování ze spolehlivě zjištěného skutkového stavu a nebyly zjištěny všechny rozhodné okolnosti

ve smyslu ust. § 3 a § 50 odst. 3 správního řádu, je třeba uvést, že podle ust. § 3 správního řádu platí, že nevyplývá-li ze zákona něco jiného, postupuje správní orgán tak, aby byl zjištěn stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, a to v rozsahu, který je nezbytný pro soulad jeho úkonu s požadavky uvedenými v ust. § 2 téhož zákona. Podle ust. § 50 odst. 3 správního řádu je pak správní orgán povinen zjistit všechny okolnosti důležité pro ochranu veřejného zájmu. V řízení, v němž má být z moci úřední uložena povinnost, je správní orgán povinen i bez návrhu zjistit všechny rozhodné okolnosti svědčící ve prospěch i v neprospěch toho, komu má být povinnost uložena. V případě, že správní orgán ukládá povinnost, je tedy nad rámec obecného pravidla o zjišťování skutkového stavu věci, povinen zjišťovat i skutečnosti ve prospěch účastníka řízení. Toto řízení je tedy ovládáno zásadou vyšetřovací a zásadou nestranného přístupu. Správní orgán v tomto typu řízení nese odpovědnost za řádné soustředění podkladů pro rozhodnutí a případně i odpovědnost za nesplnění této povinnosti (srv. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, publ pod. č. 2412/2011 Sb. NSS, a ze dne 30. 12. 2010, č. j. 4 Ads 44/2010 - 132, či ze dne 19. 6. 2014, č. j. 2 As 52/2013 - 69). Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány v dané věci výše uvedené povinnosti splnily. Ve správním řízení byl zjištěn skutkový stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti, přičemž zjišťovány byly rovněž skutečnosti svědčící ve prospěch stěžovatele. Správní orgány se zabývaly otázkou, zda v daném případě byly naplněny předpoklady pro vydání rozhodnutí o správním vyhoštění z důvodů podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 ve spojení s § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, stejně jako důvody, pro které by nemohl být stěžovatel vyhoštěn (§ 119a odst. 2 zákona ve spojení s § 174a zákona o pobytu cizinců). V průběhu správního řízení bylo zjištěno, že stěžovatel žije na území České republiky ve společné domácnosti s manželkou a dvěma dětmi (všichni jsou státní příslušníci Čínské lidové republiky) a dále, že stěžovatel započal realizovat svůj rodinný život na území ČR přibližně v roce 1995, kdy za ním do ČR přijela jeho tehdejší partnerka, později manželka. Správní orgány dále poukázaly na nerespektování trestního rozsudku a opakované porušení právních předpisů. I přesto, že byl stěžovatel vyhoštěn, z území ČR nevycestoval a nadále se zde zdržoval neoprávněně. Ve správním řízení byla zkoumána i intenzita vztahů stěžovatele k jeho zemi původu, jeho zdravotní stav, míra jeho integrace do společnosti na území České republiky, schopnost se o sebe postarat, ekonomické poměry, fungováním domácnosti, atp. Ve správním řízení byl vyslechnut stěžovatel i jeho manželka. Správní orgány rovněž zkoumaly míru integrace stěžovatele do společnosti na území ČR, a měly povědomí i o míře integrace zbylých členů jeho rodiny. Správní orgány nakonec dospěly k závěru, že stěžovatelem vytvořené rodinné vazby nemohou převážit nad tak zásadním a dlouhodobým porušováním pravidel pobytového režimu, kterého se stěžovatel dopustil, proto veřejný zájem na jeho vyhoštění převážil nad ochranou jeho soukromého života. Podrobněji odkazuje Nejvyšší správní soud na str. 8 až 10 rozhodnutí správního orgánu I. stupně a na str. 3 až 6 rozhodnutí ředitelství policie a s tam obsaženými závěry se ztotožňuje.

Stěžovatel dále namítl, že správní orgány pochybily, když svá rozhodnutí postavily v odůvodnění na rozdílných úvahách. Podle jeho názoru mělo ředitelství policie bez dalšího zrušit rozhodnutí správního orgánu I. stupně, a nikoliv ho potvrdit. K těmto námitkám je třeba předně uvést, že oba správní orgány dospěly k závěru o naplnění ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 a písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců. Na základě těchto ustanovení vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí o vyhoštění stěžovatele a ředitelství

policie odvolání podané proti tomuto rozhodnutí zamítlo. Ředitelství policie tedy ve výroku nezměnilo rozhodnutí správního orgánu I. stupně. Obecně se změna rozhodnutí, a také jeho potvrzení, týká výhradně výroku, protože pouze výrok je závaznou a vykonatelnou částí správního rozhodnutí, kterou se přiznává účastníkům řízení určité právo nebo se mu stanoví určitá povinnost, popř. se závazně deklaruje, že zde určité právo nebo povinnost je či není. Rozhodnutí správního orgánu I. stupně tedy není potvrzováno jako celek, tj. včetně jeho doslovného odůvodnění. Odvolací orgán tedy může výrok rozhodnutí správního orgánu I. stupně potvrdit přesto, že k závěru o jeho správnosti dospěje na základě odlišných důvodů. V této souvislosti lze odkázat např. na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 7. 2008, č. j. 2 As 20/2008 - 73. Uvedená námitka stěžovatele proto není důvodná.

Vytýkal-li stěžovatel správním orgánům, že řádně nezdůvodnily délku trvání správního vyhoštění a nezvolily řešení odpovídající okolnostem případu, je Nejvyšší správní soud toho názoru, že se správní orgány touto otázkou důkladně zabývaly a Nejvyšší správní soud se s jejich závěry plně ztotožňuje. Správní orgán I. stupně náležitě odůvodnil, proč bylo stěžovateli uloženo správní vyhoštění právě v délce dvou let. Vycházel přitom ze závažnosti jeho jednání, délky nelegálního pobytu na území České republiky, stejně jako z povahy a pevnosti rodinných vztahů. Ředitelství policie se rovněž touto otázkou zabývalo a potvrdilo správnost závěrů správního orgánu I. stupně. Správní vyhoštění bylo uloženo v zákonných limitech v souladu s ust. § 119 odst. 1 písm. b) a c) zákona o pobytu cizinců. Správní orgány se přitom podle Nejvyššího správního soudu nedopustily ani žádných jiných pochybení, pro které by bylo nutno jejich rozhodnutí zrušit. Jejich rozhodnutí byla vydána v souladu se zákonem o pobytu cizinců. Správní orgány přihlížely k okolnostem daného případu a skutečnost, že je vyhodnotily v neprospěch stěžovatele, nemá bez dalšího za následek nezákonnost či vadnost jejich rozhodnutí (srv. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42). Nedošlo ani k porušení zásad správního řízení ve smyslu ust. § 2 až 8 správního řádu, na jejichž porušení stěžovatel v kasační stížnosti rovněž poukazoval. Podle názoru Nejvyššího správního soudu správní orgány respektovaly všechny procesní zásady. Ostatně stěžovatel námitky poukazující na porušení zásad správního řízení, jakož i některé další námitky, uplatňoval pouze v obecné rovině a ve stejném rozsahu se jimi mohl zabývat i Nejvyšší správní soud (viz např. rozsudek rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 12. 2005, č. j. 2 Azs 92/2005 - 58, publ. pod č. 488/2005 Sb. NSS, a rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2011, č. j. 5 As 7/2011 - 48, ze dne 15. 2. 2012, č. j. 1 Afs 57/2011 - 95, ze dne 22. 4. 2014, č. j. 2 Ads 21/2014 - 20, ze dne 20. 10. 2010, č. j. 8 As 4/2010 - 94, ze dne 21. 11. 2003, č. j. 7 Azs 20/2003 - 44, či ze dne 17. 3. 2005, č. j. 7 Azs 211/2004 - 86).

Nejvyšší správní soud se dále zabýval stěžejní stěžovatelovou námitkou, že rozhodnutí o vyhoštění představuje zjevně nepřiměřený zásah do jeho práva na respektování soukromého a rodinného života a práva na respektování soukromého a rodinného života ostatních členů jeho rodiny.

Stěžovatel byl vyhoštěn podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie cizince vyhostí, porušuje-li opakovaně právní předpis, je-li vydání rozhodnutí o správním vyhoštění přiměřené porušení tímto předpisem stanovené

povinnosti, nebo maří-li výkon soudních nebo správních rozhodnutí, a podle ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců, podle něhož policie cizince vyhostí, pobývá-li na území bez víza, ač k tomu není oprávněn, nebo bez platného oprávnění k pobytu. Podle ust. § 119a odst. 2 zákona o pobytu cizinců přitom nelze rozhodnutí o správním vyhoštění vydat, jestliže by jeho důsledkem byl nepřiměřený zásah do soukromého nebo rodinného života cizince. Při posuzování přiměřenosti dopadů rozhodnutí podle zákona o pobytu cizinců jsou podle ust. § 174a citovaného zákona správní orgány povinny zohlednit zejména závažnost nebo druh protiprávního jednání cizince, délku jeho pobytu na území, jeho věk, zdravotní stav, povahu a pevnost rodinných vztahů, ekonomické poměry, společenské a kulturní vazby navázané na území a intenzitu vazeb ke státu, jehož je cizinec státním občanem.

Nepřiměřenost zásahu stěžovatel spatřuje nejen v samotném zásahu do jeho pevných sociálních a rodinných vazeb k území České republiky, ale také v evidentním přecenění jím spáchaného protiprávního jednání, k němuž docházelo výhradně ve spojení s pobytem na území České republiky. Správní orgány dostatečně nereflektovaly jeho snahu legalizovat pobyt na území České republiky a skutečnost, že po uplynulé tři roky pobýval na jejím území legitimně a bez porušování právních předpisů. Ve správním řízení nebyla zohledněna skutečnost, že nejstarší stěžovatelův syn v srpnu roku 2015 pravděpodobně prohlášením nabude státní občanství České republiky, resp. že stěžovatelova manželka bude v důsledku jeho vyhoštění nucena upozadit nebo ukončit výdělečnou činnost, která je jediným příjmem rodiny. Stěžovatel v tomto kontextu poukázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, v němž byl řešen obdobný případ.

Nejvyšší správní soud vychází při hodnocení přiměřenosti uloženého správního vyhoštění především z judikatury Evropského soudu pro lidská práva (dále jen „ESLP“), podle které je v konkrétních případech třeba zohlednit následující hlediska: (1) povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, např. závažnost porušení veřejného pořádku nebo trestného činu spáchaného cizincem; (2) délku pobytu cizince v hostitelském státě; (3) dobu, jež uplynula od porušení veřejného pořádku či spáchání trestného činu a chování cizince v průběhu této doby; (4) rodinnou situaci cizince, např. dobu trvání manželství a jiné faktory vyjadřující efektivnost rodinného života páru; (5) skutečnost, zda byl rodinný život založen až poté, kdy dotčené osoby věděly, že cizí státní příslušník pobývá v dané zemi nelegálně, a že je proto jejich rodinný život od počátku nejistý; (6) počet dětí a jejich věk; (7) rozsah, v jakém by byl soukromý nebo rodinný život cizince narušen; (8) rozsah sociálních a kulturních vazeb na hostitelský stát; (9) „*imigrační historii*“ dotčených osob, např. porušení imigračních pravidel v minulosti a (10) věk a zdravotní stav cizince. Všechna uvedená kritéria je třeba vždy posoudit ve vzájemné souvislosti a porovnat zájmy jednotlivce na pobytu v dané zemi s opačnými zájmy státu, např. nebezpečím pro společnost či ochranou veřejného pořádku, jelikož právo vyplývající z čl. 8 Úmluvy není absolutní a je zde prostor pro vyvažování protichůdných zájmů cizince a státu. Při přezkumu zásahu do práva na soukromý a rodinný život je podle judikatury ESLP nutné za pomoci principu proporcionality vyvažovat mezi zájmy cizince na jedné straně a protichůdnými veřejnými zájmy na straně druhé. Rozhodnutí o správním vyhoštění je přiměřeným zásahem do soukromého a rodinného života tehdy, je-li takovým rozhodnutím dosaženo spravedlivé rovnováhy mezi zájmem společnosti na dodržování

platných zákonů na straně jedné a zájmem cizince na ochraně soukromého a rodinného života na straně druhé (viz rozsudek ESLP ve věci *Nunez proti Norsku*, 28. 6. 2011, stížnost č. 55597/09; rozsudek velkého senátu ESLP ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, 3. 10. 2014, stížnost č. 12738/10, rozsudek velkého senátu ve věci *Üner proti Nizozemsku*, ze dne 18. 10. 2006, stížnost č. 46410/99 a rozsudek ESLP ve věci *Khan proti Německu*, 23. 4. 2015, stížnost č. 38030/12, jakož i rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41, ze dne 28. 8. 2013, č. j. 8 As 5/2013 - 43).

Podle Nejvyššího správního soudu správní orgány v daném případě postupovaly výše popsaným způsobem. Důkladně se zabývaly otázkou přiměřenosti vyhoštění stěžovatele do jeho soukromého a rodinného života. Hodnotily jak povahu a závažnost dotčeného veřejného zájmu, délku pobytu stěžovatele na území České republiky, dobu, jež uplynula od porušení právních předpisů, jeho rodinnou situaci a zdravotní stav, okamžik založení rodinného života a s tím související skutečnosti, počet dětí a jejich věk, rozsah, v jakém by byl soukromý a rodinný život stěžovatele narušen, resp. rozsah vazeb na hostitelský stát. Tato kritéria posoudily správní orgány jednotlivě a ve vzájemné souvislosti, přičemž za použití principu proporcionality vyvažovaly mezi zájmy stěžovatele a protichůdným veřejným zájmem. Totéž lze uvést o postupu městského soudu. Po důkladném posouzení nedospěly správní orgány ani městský soud k závěru, že správní vyhoštění je nepřiměřeným zásahem do stěžovatelova soukromého nebo rodinného života, s čímž se ztotožňuje i Nejvyšší správní soud. Stěžovatelem uváděné skutečnosti nemohou převážit nad tak zásadním a dlouhodobým porušováním pravidel pobytového režimu, kterého se dopustil. Stěžovatel svým chováním na území České republiky jasně deklaroval svůj postoj k právnímu řádu hostitelské země. Veřejný zájem na vyhoštění cizince proto převážil nad ochranou jeho soukromého a rodinného života. Stěžovateli bylo uloženo správní vyhoštění podle ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců, které naplnil tím, že nerespektoval rozsudek Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 3. 9. 1998, sp. zn. 3 T 131/97, čímž mařil výkon citovaného rozsudku. Dále toto ustanovení naplnil tím, že opakovaně porušil právní předpis tím, že pobýval na území České republiky neoprávněně v době od 4. 9. 1998 do 2003, v období od 31. 8. 2005 do 11. 4. 2011 a opět dne 29. 5. 2013. Správní orgány I. stupně a ředitelství policie sice akcentovaly v odůvodnění rozhodnutí odlišná období neoprávněného pobytu stěžovatele na území České republiky, avšak dospěly ke shodnému závěru, že byly naplněny podmínky ust. § 119 odst. 1 písm. b) bod 9 zákona o pobytu cizinců. Ust. § 119 odst. 1 písm. c) bod 2 zákona o pobytu cizinců porušil stěžovatel tím, že dne 29. 5. 2013 pobýval na území České republiky bez víza. U uvedených protiprávních jednání je nutno s ohledem na ust. § 174a zákona o pobytu cizinců nutno posoudit jejich závažnost a druh, a to pro účely posouzení přiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění. Podle Nejvyššího správního soudu je nesporné, že stěžovatel vědomě mařil výkon citovaného rozsudku, kterým byl odsouzen pro přečin vydírání. Následně se znovu choval v rozporu s právními předpisy České republiky, jelikož v období od 31. 8. 2005 do 11. 4. 2011 pobýval na území České republiky bez víza, ačkoliv k tomu nebyl oprávněn. Protiprávní stěžovatelovo jednání vyplývá i z rozsudku Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 2. 9. 2011, kterým byl stěžovatel odsouzen za padělání a pozměňování veřejné listiny k trestu odnětí svobody v délce 20 měsíců. V trestním řízení bylo zjištěno, že v době od 31. 8. 2005 do 12. 4. 2011 se při pobytových kontrolách vykazoval padělaným cestovním dokladem s pozměněnou identitou. Pod cizí

identitou získal také řidičské oprávnění a uzavřel pojistnou smlouvu se Všeobecnou zdravotní pojišťovnou. Další protiprávní jednání, které bylo důvodem správního vyhoštění, spočívalo v tom, že stěžovatel dne 29. 5. 2013 pobýval na území České republiky znovu bez víza, ač k tomu nebyl oprávněn. V případě kumulace protiprávních jednání je přitom podle Nejvyššího správního soudu potřeba zohlednit intenzitu protiprávních jednání ve vzájemném souběhu. V dané věci se ze strany stěžovatele jednalo o opakované a vědomé porušování právních předpisů České republiky, které bylo dokonce trestněprávní povahy. Tato protiprávní jednání trvala navíc více jak deset let. Posledního protiprávního jednání se stěžovatel dopustil dne 29. 5. 2013, tedy před relativně krátkou dobou. Jeho argumentace, že před tímto datem pobýval na území České republiky po omezenou dobu oprávněně, nemůže proto hrát s ohledem na následné opakování protiprávního jednání žádnou roli. Se stěžovatelem nelze souhlasit ani v tom, že podstatou uvedených protiprávních jednání byla vždy jeho snaha setrvat na území České republiky. O tom lze pochybovat např. v případě vydírání, či v případě padělání cestovního dokladu za účelem získání řidičského oprávnění.

Je třeba doplnit, že stěžovatel žil na území ČR ve společné domácnosti s osobou, která se později stala jeho manželkou, od roku 1995. Stěžovatel tedy založil svůj rodinný život na území ČR před tím, než mu byl rozsudkem Obvodního soudu pro Prahu 5 ze dne 3. 9. 1998, sp. zn. 3 T 131/97, uložen trest vyhoštění. Rozvíjel a prohluboval jej však ve většině až v době nelegálního pobytu (srv. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 2. 2014, č. j. 5 As 102/2013 - 31). Správní orgány ani městský soud přitom nezpochybnily skutečnost, že stěžovatel žije ve společné domácnosti s manželkou a dvěma dětmi a dlouhodobě vede na území ČR rodinný život, naopak tento stav vzaly za prokázaný. Jako určující však vyhodnotily skutečnost, že stěžovatel, byť navázal vztah s manželkou v době, kdy pobýval na území ČR oprávněně, realizoval jej z větší části v období, kdy zde již pobýval neoprávněně, čehož si byla vědoma i jeho manželka. Nemohl se tak rozumně spoléhat na to, že na území ČR, kde si založil a dále rozšiřoval rodinu, bude moci pobývat trvale. Skutečnost, že rodinný život byl založen až poté, co dotčené osoby věděly, že jejich imigrační status je takový, že jejich rodinný život je v dané zemi od počátku nejistý, je přitom podle judikatury ESLP zcela zásadní (srv. rozsudek ze dne 26. 1. 1999, ve věci *Jerry Olajide Sarumi proti Spojenému království*, stížnost č. 43279/98, rozsudek ze dne 22. 5. 1999, ve věci *Andrey Sheabashov proti Lotyšsku*, stížnost č. 50065/99). Obdobně je nutno nahlížet také na situace, v nichž cizinec sice rodinné vazby naváže ještě v době svého legálního pobytu, nicméně jejich další prohlubování probíhá již v době, kdy je jeho pobyt nelegální. V takových případech bude vyhoštění cizince nesouladné s čl. 8 Úmluvy pouze výjimečně (např. rozsudky ze dne 24. 11. 1998, ve věci *Mitchell proti Spojenému království*, stížnost č. 40447/98, nebo ze dne 22. 6. 1999, ve věci *Ajayi a další proti Spojenému království*, stížnost č. 27663/95, nebo ze dne 31. 1. 2006, ve věci *Rodrigues da Silva a Hoogkamer proti Nizozemsku*, stížnost č. 50435/99). Tyto výjimečné okolnosti však v projednávané věci nenastaly. Za takovou okolnost nelze považovat ani to, že manželka stěžovatele bude údajně po jeho vyhoštění nucena přestat vykonávat ekonomickou činnost z důvodu tvrzené péče o děti. Je třeba předně poukázat na relativně vysoký věk stěžovatelových dětí, pro který nelze důvodně předpokládat, že vyžadují intenzivní celodenní péči, jaká je nutná např. u dětí předškolního věku. Naopak lze v jejich případě počítat s jistou mírou samostatnosti, a to především u staršího syna, který v letošním roce dosáhne zletilosti (na což opakovaně upozornil rovněž sám

stěžovatel). Stejně tak je nutno poukázat na to, stěžovatel sám uvedl, že v ekonomické činnosti své manželce nepomáhá. Stěžovatel byl dle svých tvrzení v domácnosti. Manželka stěžovatele navíc musela s ohledem na nelegální pobyt stěžovatele na území ČR předpokládat, že bude stěžovatel nucen toto území opustit. Ve vztahu k této možnosti musela počítat rovněž s dalšími negativními okolnostmi, které s sebou jeho vycestování přinese, včetně komplikací organizační a ekonomické povahy.

Nejvyšší správní soud si je vědom existence rozsudku ze dne 22. 1. 2015, č. j. 1 Azs 140/2014 - 42, na nějž stěžovatel v kasační stížnosti poukázal, stejně tak např. rozsudku ze dne 18. 3. 2015, č. j. 1 Azs 174/2014 - 41, v němž bylo rovněž rozhodnuto ve prospěch cizince, jemuž bylo uloženo správní vyhoštění. Na rozdíl od projednávané věci, existovaly v těchto případech výjimečné okolnosti (např. velmi nízký věk dětí, které by byly v důsledku výkonu uložených opatření odloučeny od jednoho ze svých rodičů). V uvedených případech také došlo ze strany cizinců k méně závažnému porušení veřejného pořádku, než v případě stěžovatele. Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu (např. rozsudky ze dne 6. 12. 2011, č. j. 8 As 32/2011 - 60, a ze dne 3. 6. 2011, č. j. 5 As 39/2011 - 55) vždy je třeba zvažovat závažnost spáchaného deliktu nebo jiného rizika, které cizinec pro zákonem chráněný veřejný zájem představuje, ve vztahu k jeho osobním a rodinným vazbám na území České republiky. S ohledem na opakovaná protiprávní jednání a trestnou činnost mohl stěžovatel předvídat, že to může vést k nucenému správnímu vyhoštění. Stěžovatel se tedy nemůže s úspěchem dovolávat nepřiměřenosti dopadů rozhodnutí o správním vyhoštění do jeho práva na soukromý a rodinný život, resp. do života členů jeho rodiny, neboť s možností nuceného odchodu z území mohl počítat. Ostatně k obdobným závěrům dospěl Nejvyšší správní soud i v rozsudcích ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 - 55, a ze dne 26. 2. 2014, č. j. 3 As 78/2013 - 28.

Co se týče integrace stěžovatele do české společnosti nelze odhlédnout od toho, že ten ve správním řízení odmítl odpovídat na většinu položených otázek, ze kterých by mohla být dovozována míra integrace do české společnosti. Ostatně jeho integraci nelze dovozovat ani ze skutečností zjištěných správními orgány. V této souvislosti je třeba ve shodě se správními orgány uvést, že stěžovatel po mnoha letech pobytu na území České republiky nerozumí českému jazyku, a to ani v psané ani v mluvené formě (viz jeho výpověď do protokolu ze dne 20. 6. 2013). Nijak se nezapojuje do veřejného či jiného společenského dění na území České republiky mimo čínskou komunitu a jeho jedinou aktivitu v tomto směru představuje občasné doprovázení dětí na sportovní a obdobné akce. Byť stěžovatel uvedl, že v současné době nemá v zemi původu blízké příbuzné, ze správního spisu vyplývá, že vazby na ni on ani jeho rodina zcela neztratili. Např. jeho nezletilá dcera v době, kdy bylo vedeno správní řízení, pobývala v Číně. Vzhledem k jejímu věku (neměla ani deset let) tedy musela mít v Číně zajištěno určité zázemí, z čehož lze dovozovat existenci vazeb na zemi původu. Ze správního spisu dále plyne, že čínskému jazyku se učí také stěžovatelův starší syn. Čínsky mluví jak stěžovatel, tak i jeho manželka. Navíc je nutno poznamenat, že stěžovatel, jeho manželka i děti jsou státními občany Čínské lidové republiky. Nelze proto přisvědčit tvrzením stěžovatele o absolutné nemožnosti integrace stěžovatele a jeho rodiny do země původu. Pokud pak stěžovatel vytýkal správním orgánům, že se nezabývaly tím, že jeho syn v dohledné době získá prohlášením státní občanství České republiky, konstatuje Nejvyšší správní soud, že ze

správního spisu nevyplývá, že by stěžovatel tuto skutečnost v průběhu správního řízení uvedl, a správní orgány na ni proto ani nemohly reagovat, neboť takový úmysl jeho syna stěží mohly předvídat. Toto tvrzení nebylo za daného skutkového stavu pro rozhodnutí o správním vyhoštění relevantní. Ostatně ani z kasační stížnosti nevyplývá, že by již stěžovatelův syn české státní občanství nabyl. Stěžovatel poukazuje na potencialitu nabytí občanství v budoucnosti. Pokud pak stěžovatel zamýšlel s pomocí uvedeného tvrzení poukázat na míru integrace svého syna, Nejvyšší správní soud opakuje, že správní orgány i městský soud se otázkou integrace členů stěžovatelovy rodiny zabývaly dostatečným způsobem.

Nejvyšší správní soud si přitom plně uvědomuje složitost situace stěžovatele. Rozhodnutí o správním vyhoštění cizince je vždy zásahem do jeho soukromého života a života jeho blízkých. S ohledem na závažnost protiprávních jednání, jeho opakovanost, jakož i další výše uvedené skutečnosti však správní orgány nepochybily, pokud dospěly k závěru o nutnosti vyhoštění stěžovatele. Akceptace názoru zastávaného stěžovatelem by vedla k tomu, že by vyhoštění cizince páchajícího jakoukoliv nelegální činnost nebylo možné, pokud by se mu po dobu jeho pobytu na území České republiky narodily děti, resp. by se zde oženil a vedl rodinný život. Hrozba vyhoštění by tak ztratila reálný význam. Pokud cizinec žije na území České republiky, má respektovat a nikoliv porušovat její právní řád.

V této souvislosti lze doplnit, že subjektivní ústavně zaručené právo cizinců na pobyt na území České republiky neexistuje (viz judikatura Ústavního soudu, např. nález ze dne 9. 12. 2008, sp. zn. Pl. ÚS 26/07, usnesení ze dne, 23. 6. 2004, sp. zn. III. ÚS 219/04, a ze dne 4. 5. 2006, sp. zn. II. ÚS 59/06). Stejný postoj zaujal rovněž ESLP např. v rozsudku ze dne 28. 6. 2011 ve věci *Nunez proti Norsku*, stížnost č. 55597/09, a rozsudku velkého senátu ze dne 3. 10. 2014 ve věci *Jeunesse proti Nizozemsku*, stížnost č. 12738/10, když konstatoval, že čl. 8 Úmluvy nezakládá obecnou povinnost hostitelského státu respektovat volbu cizinců pobývat na svém území a umožnit jim zde sloučení rodiny. Soukromý a rodinný život cizinců je podle těchto a dalších rozhodnutí ESLP sice významným kritériem, může však nad ním v konkrétních případech převážit závažnost protiprávního jednání cizince na území hostitelského státu nebo ohrožení veřejného pořádku s jeho pobytem spojené (srv. mimo výše citované judikatury také rozsudky ESLP ze dne 4. 12. 2012, ve věci *Butt proti Norsku*, stížnost č. 47017/09, nebo ze dne 19. 1. 1996, ve věci *Gül proti Švýcarsku*, stížnost č. 23218/94). Nejvyšší správní soud dále poukazuje na aktuální rozsudek ESLP ze dne 23. 4. 2015, ve věci *Khan proti Německu*, stížnost č. 38030/12. V tomto případě ESLP sice uvedl, že vyhoštění cizinky do země jejího původu představuje závažný zásah do jejího soukromého života, a navíc konstatoval, že vzhledem ke konkrétním okolnostem pro ni bude velmi obtížné znovu se zařadit do společnosti v zemi jejího původu, nad těmito okolnostmi však převáží míra ohrožení, kterou představuje její pobyt na území hostitelského státu pro veřejnou bezpečnost. K závěru, že rozhodnutím o vyhoštění nedošlo k zásahu do základních práv, dospěl ESLP i přes skutečnost, že dotyčná osoba žila na území Německa po více než polovinu svého života a má zde rodinné vazby, a rovněž skutečnost, že trpěla závažným psychickým onemocněním. Na druhou stranu je třeba poukázat na fakt, že i přes dlouhodobý pobyt na území Německa nebyla, podobně jako stěžovatel, v tamní společnosti takřka vůbec integrována, kteréžto kritérium ESLP rovněž zvažoval. K závěru, že za konkrétních

okolností nad právem na soukromý a rodinný život převáží závažnost provinění cizince a ohrožení, které jeho pobyt na území hostitelského státu představuje, ESLP dospěl rovněž např. v rozsudku ze dne 18. 10. 2006, ve věci *Üner proti Nizozemsku*, stížnost č. 46410/99, nebo v rozhodnutí ze dne 7. 6. 2011 ve věci *Anam proti Spojenému Království*, stížnost č. 21783/08 (v obou případech se jednalo o cizince, kteří během pobytu na území hostitelského státu páchali trestnou činnost). Jeho postoj v obdobných případech lze tedy považovat za konstantní.

Z výše uvedených důvodů není kasační stížnost důvodná, a proto ji Nejvyšší správní soud podle ust. § 110 odst. 1 věta poslední s. ř. s. zamítl. O kasační stížnosti bylo rozhodnuto bez jednání postupem podle ust. § 109 odst. 2 s. ř. s., podle něhož o kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud zpravidla bez jednání.

Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ust. § 60 odst. 1 věta první ve spojení s § 120 s. ř. s., podle kterého, nestanoví-li tento zákon jinak, má účastník, který měl ve věci plný úspěch, právo na náhradu nákladů řízení před soudem, které důvodně vynaložil proti účastníkovi, který ve věci úspěch neměl. Stěžovatel úspěch v řízení neměl a ředitelství policie žádné náklady s tímto řízením nevznikly.

P o u č e n í : Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 18. června 2015

JUDr. Eliška Cihlářová
předsedkyně senátu